

Πήγα στο Φουαγιέ της Ε.Μ.Σ και είδα τα «Ορφανά» του Dennis Kelly από το Κ.Θ.Β.Ε.

thespress.gr/politismos/item/136147-piga-sto-fouagie-tis-ems-kai-eida-ta-orfana-tou-dennis-kelly-apo-to-kthbe.html

Στην καρδιά του αστικού ιστού, απέναντι από τον Λευκό Πύργο, εκεί όπου σεργιανούν μετανάστες ή πρόσφυγες ανακατεμένοι με ντόπιους περιπατητές, εκεί όπου κατά καιρούς ιδιαίτερες κοινωνικές ομάδες διοργανώνουν βαλκανικά και ευρωπαϊκά ανταμώματα, επέλεξε ο καλλιτεχνικός Διευθυντής Γιάννης Αναστασάκης ν' ανεβάσει ο φορέας που διευθύνει, το γνωστό αντιρατσιστικό έργο του Βρετανού Ντένις Κέλλυ «Τα ορφανά».

Κλήθηκε ο ικανός Τάκης Τζαμαργιάς, σκηνοθέτησε μια παράσταση ξεχωριστή κι άφησε τους συντελεστές να παραδίδουν μαθήματα συμπεριφοράς απέναντι στον γιγαντισμό του ρατσισμού, μ' έναν ζωντανό και σοκαριστικό τρόπο.

Από το 2010 που πρωτοπαίχτηκε στην Ελλάδα το έργο έως σήμερα, πέρασαν οκτώ χρόνια που έφεραν συγκλονιστικές αλλαγές στο κοινωνικό μας τοπίο. Η πλημμυρίδα προσφύγων (για πολλούς λαθρομεταναστών), οι ζοφερές καταστάσεις στα κέντρα φιλοξενίας τους, η άνοδος ακροδεξιού κόμματος και οι ανάλογες συμπεριφορές έφεραν ταλαντώσεις στους γηγενείς πληθυσμούς. Πλέον, κυριαρχεί ο φόβος, η ελλιπής ενημέρωση, οι ακρότητες.

Η δε πολιτική ανευθυνότητα να ξαμολιούνται ομάδες αστέγων μεταναστών στα αστικά κέντρα, με συνέπειες τραγικές για όλες τις πλευρές, κατέστησαν πολύ περισσότερο επίκαιρο το έργο, απ' ό,τι πίστευε ο συγγραφέας όταν το «δομούσε» σα φιλμ νουάρ. Η διαφορά μας με τη χώρα του έγκειται στο γεγονός, ότι η ξеноφοβία εκεί είναι αστήρικτη, επειδή στην Αγγλία γεννήθηκαν πολλοί μη αυτόχθονες, ενώ εδώ τους «κουβάλησαν» και συνεχίζουν να τους στέλνουν μέσω θάλασσας. Ωστόσο, το έργο παίζεται σε πολλές χώρες δημιουργώντας έναν συνδυαστικό κρίκο μεταξύ τους, ενώ θέτει ένα καίριο ερώτημα: «ποια μπορεί να είναι η στάση μας απέναντι στη βία του ξένου και στη βία του ρατσιστή»;

Ο Ντένις Κέλλυ δίνει την απάντηση: «η βία εκατέρωθεν επηρεάζει, μολύνει, θολώνει την κρίση μας. Νομίζουμε ότι οι κοινότητες των μεταναστών ρέπουν στην παραβατικότητα, το έγκλημα, την οργάνωση συμμοριών. Αυτό είναι λάθος, μάλλον σε μειονεκτική θέση βρίσκονται. Η βία που μπορεί ν' ασκήσει ο μετανάστης είναι εξ ορισμού καταδικασμένη, αφού η άλλη ομάδα, η πολυπληθέστερη, θα ανασυνταχθεί και θα απαντήσει πιο δυνατά. Όταν, περιστασιακά, γίνεσαι θύμα, είναι εύκολο να νιώσεις ρατσισμό. Για να τον αποβάλεις χρειάζεται εσωτερική δουλειά και γενναιότητα».

Υπόθεση: Η Έλεν και ο Ντάννου είναι ζευγάρι υγιές . Έχουν ένα παιδί, περιμένουν ένα δεύτερο. Ζουν σ' έναν δικό τους όμορφο κόσμο. Όμως , ο έξω κόσμος εισβάλλει βίαια στη ζωή τους, όταν εμφανίζεται στη διάρκεια ενός δείπνου τους, ο αδελφός της Έλεν, ο Λιάμ, βουτηγμένος στα αίματα. Προσπερνούν το σοκ κι ο Λιάμ δικαιολογείται άτσαλα, λέγοντας πως προσπάθησε να βοηθήσει έναν άγνωστο τραυματισμένο.

Καθώς προχωρά η αφήγησή του, γίνεται φανερό πως είναι πολύ περισσότερο μπλεγμένος στο θλιβερό γεγονός. Τι στάση θα κρατήσει το ζευγάρι; Στην προσπάθειά να προστατέψουν τον «δικό τους άνθρωπο», την οικογένειά τους, η μια λάθος επιλογή ακολουθεί την άλλη σαρώνοντας το γάμο τους και όλες τις βεβαιότητες της ζωής τους. Κι έτσι όπως το έργο εξελίσσεται, όμοιο με θρίλερ σύγχρονης πόλης, ξεπηδούν μια σειρά από δύσκολα ερωτήματα : Τι σημαίνει να ζεις σε μια περιοχή όπου αισθάνεσαι ότι ανά πάσα στιγμή μπορούν να σου κάνουν κακό; Πόσες κρυφές πτυχές μας ανασύρει στην επιφάνεια ο φόβος και πού μπορεί να μας οδηγήσει; Τι είναι ο ρατσισμός και πότε χτυπάει την πόρτα μας; Μήπως προσπαθώντας να προφυλάξουμε τον εαυτό μας από τους θύτες τους ξεπερνάμε; Πού χάνονται οι ηθικές αξίες όταν είμαστε υπό πίεση; Ποιοι είναι τα ορφανά του έργου; Τα δυο αδέρφια που κήκαν οι γονείς τους όταν ήταν παιδιά, το ζευγάρι που από τη μια στιγμή στην άλλη χάνει το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του ή λίγο πολύ όλοι μας, εγκαταλειμμένοι από εκείνους που έπρεπε να μας φροντίσουν;

Πρόκειται για ένα σύγχρονο ψυχολογικό θρίλερ με πολιτικές διαστάσεις, που θριάμβευσε στο Φεστιβάλ Εδιμβούργου 2009 (βραβεία Fringe First και Herald Angel) και από τότε ανεβαίνει σε δεκάδες ευρωπαϊκές σκηνές κι έφτασε ως την Αυστραλία και το Χονγκ Κονγκ.

Η παράσταση: Στο σύνολό της θα τη χαρακτηρίζα «εμβόλιο» που βάζει μέσα στον οργανισμό του θεατή τον ιό, για να μπορέσει αυτός στη συνέχεια να εξοστρακίσει την ασθένεια. Το μεγάλο συν της συγκεκριμένης δίωρης παράστασης , λέγεται Χρίστος Στυλιανού.

Αυτός ο ηθοποιός που μπορεί και ταυτίζεται με τον ρόλο του, που κάθε κύτταρο του σώματός του συμμετέχει, που απενεργοποιεί αυτόματα την όποια ραθυμία θεατών, που δονείται ο εσωτερικός του κόσμος και η έκφρασή του παρασύρει και τον πιο απόμακρο συγγάτοικο στην αίθουσα, που η φύση τον προίκισε με σπάνιο τάλαντο κι αυτός το καλλιέργησε με πολλή δουλειά, που τον χαρακτηρίζει ανενδοίαστα υπερδύναμο πομπό και που εδώ, καταφέρνει να υπερκεράσει τους άλλους συντελεστές και να μας προσφέρει γενναιόδωρα το «δια ταύτα» του έργου.

Τα σκηνικά, οι φωτισμοί, η μουσική, σημαντικοί παράγοντες μεν, αλλά συνεπικουρούν στο αποτέλεσμα. Επιμένω στον ηθοποιό, επειδή η Παιδεία εξυψώνει τον καλλιτέχνη. Η έκφραση τρέφεται με τη γνώση. Ο ηθοποιός αποτελεί μια εντελώς ξεχωριστή, ιδιαίτερη πνευματική και κοινωνική αξία. Ο ηθοποιός ενσαρκώνει, δίνει πνοή και υλική υπόσταση στα πλάσματα της φαντασίας του συγγραφέα. Χωρίς αυτόν δεν μπορεί να συντελεστεί η θεατρική πράξη. Είναι ο βασικός συντελεστής για την ολοκλήρωση του θεατρικού λειτουργήματος.

Σο πρόσωπο, στην έκφραση, στο σώμα, στην εκφορά του λόγου του Στυλιανού, περάσαμε απ' τη θεωρία στην πράξη. Δείτε τον και θα με δικαιώσετε. Οι άλλοι δυο ρόλοι ερμηνεύονται ικανοποιητικά από τον νεαρό Χρήστο Διαμαντούδη και την Ελένη Θυμιοπούλου.

Το σκηνικό του Εδουάρδου Γεώργιου, άκρως λειτουργικό για την παράσταση και τον χώρο που στήθηκε. Επικλινή επίπεδα- τάβλες, παιδικά παιχνίδια-σύμβολα αθωότητας, κορδέλες που οριοθετούν τοίχους δωματίου. Μουσική που συντείνει στην αγωνία στα σημεία ανατροπών, από τον Γιώργο Χριστιανάκη και φωτισμοί που απαιτεί ο χώρος, από τον Στράτο Κουτράκη. Ο κατακερματισμένος λόγος (μετάφραση Κοραλίας Σωτηριάδου) προσδίδει τη διάσταση θρίλερ, η οποία «στεφανώνει» το έργο.

Το μόνο, ίσως, μειονέκτημα, όχι σκηνοθετικής προσέγγισης αλλά κειμένου, εντοπίζεται στο γεγονός, ότι η βίαιη συμπεριφορά του νεαρού αδερφού παρουσιάζεται ως ψυχαναλυτικό τραύμα της παιδικής του ηλικίας. Πράγμα που αποδυναμώνει την προσπάθεια μιας ιδεολογικο-κοινωνιολογικής ανάλυσης του ζητήματος. Οι παλιοί

γνωρίζουμε ότι οι νέοι που επιλέγουν σε μια του είδους παραβατικότητα, δεν προέρχονται, κατά κανόνα, από διαλυμένες οικογένειες, ούτε είναι ορφανά, ούτε αναγκαστικά ανήκουν στο περιθώριο της κοινωνίας. Εξάλλου, το φαινόμενο αγγίζει και ενήλικες, οι οποίοι δρουν κατ' ανάλογο βίαιο τρόπο και οι οποίοι ψηφίζουν και τα ομόλογα κόμματα κι εδώ και στην Ευρώπη.

Η παράσταση είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Παραλάβετε την.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Μετάφραση: Κοραλία Σωτηριάδου

Σκηνοθεσία: Τάκης Τζαμαργιάς

Σκηνικά – Κοστούμια: Εδουάρδος Γεωργίου

Μουσική: Γιώργος Χριστιανάκης

Επιμέλεια κίνησης: Φρόσω Κορρού

Φωτισμοί: Στράτος Κουτράκης

Βοηθός Σκηνοθέτη: Ζαχαρούλα Οικονόμου

Βοηθός σκηνογράφου – ενδυματολόγου: Δανάη Πανά

Β' βοηθός σκηνογράφου – ενδυματολόγου: Θρασύβουλος Καλαϊτζίδης

Βοηθοί φωτιστή: Μαρία Όσσα, Ελένη Τζημικά, Γεωργία Τσελεπή

Φωτογράφιση παράστασης: Τάσος Θώμογλου

Οργάνωση παραγωγής: Βαλεντίνη Καλπίνη

Παίζουν: Χρήστος Διαμαντούδης (Λίαμ), Ελένη Θυμιοπούλου (Έλεν), Χρίστος Στυλιανού (Ντάννυ)

Στην παράσταση συμμετείχαν στο πλαίσιο πρακτικής άσκησης οι φοιτήτριες του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ: Μαρία Μεντερίδου ως Β' βοηθός σκηνοθέτη, Ιωάννα Ντατσή ως Γ' βοηθός σκηνοθέτη και Χρυσάνθη Τσολάκη ως Δ' βοηθός σκηνοθέτη.

Η παράσταση είναι κατάλληλη άνω των 15 ετών.

ΠΑΥΛΟΣ ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ

[Share](#)[Tweet](#)

thesspress

info@thesspress.gr